

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 30. 4. 2020 v trestní věci obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], pro tři přečiny zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, o odvoláních státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, obžalovaného a jeho manželky [REDAKCE] [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2020, č.j. 32 T 80/2019-2346,

takto:

Podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. řádu se k odvoláním státního zástupce, obžalovaného a jeho manželky [REDAKCE] [REDAKCE] napadený rozsudek z r u š u j e a podle § 222 odst. 2 tr. řádu s e v ě c obžalovaného, týkající se skutků spočívajících v tom, že:

v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „D“, v areálu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, na adrese Plavská 2, České Budějovice, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky [REDAKCE] [REDAKCE], nar. [REDAKCE],

- 1) **dne 14.04.2018**, nejméně od 15:03 do 18:11 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018-020111, při výslechu podezřelého [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], zadržného od 05:35 hodin dne 14.04.2018, tohoto nevhodnými výrazy nabádali ke spolupráci při objasňování trestné činnosti, z níž byl podezřelý,
- 2) **dne 11.05.2018**, nejméně od 13:45 do 18:14 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-67106-28/TČ-2018-020111, při výslechu podezřelého [REDAKCE] [REDAKCE], nar. [REDAKCE], zadržného od 01:33 hodin dne 11.05.2018, tohoto nevhodnými výrazy nabádali ke spolupráci při objasňování trestné činnosti, z níž byl podezřelý, a oslovovali jej hrubými výrazy a nadávkami,
- 3) **dne 22.05.2018**, nejméně od 08:00 do 10:00 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého [REDAKCE] [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v průběhu výslechu [REDAKCE] [REDAKCE], nar. [REDAKCE], jako zapisovatel nezapsal do úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu její sdělení o tom, že [REDAKCE] jí několikrát předal pervitin,

p o s t u p u j e

služebnímu funkcionáři Policie České republiky příslušnému k vedení řízení o kázeňském přestupku, neboť jako kázeňský přestupek by jednání obžalovaného mohlo být posouzeno.

Odůvodnění:

1. **Napadeným rozsudkem** byl obžalovaný uznán vinným v záhlaví uvedenými přečiny a odsouzen za ně k úhrnnému peněžitému trestu 100 denních sazeb po 1 000 Kč, který byl rozložen do měsíčních splátek po 4 000 Kč, se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 1 roku. Poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] byl s uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný stíhaných deliktů měl dopustit tímto jednáním:

- 1) dne 14.04.2018, nejméně od 15:03 do 18:11 hodin, v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „D“, v areálu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, na adrese Plavská 2, České Budějovice, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TC-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého [REDAKCE], nar. [REDAKCE], ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky [REDAKCE], nar. [REDAKCE], se záměrem vynutit si doznání [REDAKCE], zadrženého jako podezřelého dle § 76 odst. 1 trestního řádu od 05:35 hodin dne 14.04.2018, a opatřit tak důkazní materiál k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu i pro trestnou činnost, ze které nebyl [REDAKCE] usvědčován jinými důkazy, v průběhu jeho výslechu, poté, co [REDAKCE] opakovaně popřel spáchání části trestné činnosti, z níž byl podezříván a [REDAKCE] tomuto vyhrožoval slovy [REDAKCE] /“;
- dále [REDAKCE] ?“; a na negativní odpověď poškozeného uvedl [REDAKCE], čímž vyjádřil, že pokud se poškozený nedozná, bude mu kladeno za vinu i spáchání jednání, ze kterých podezřelým není, čímž dojde ke zpřísnění právní kvalifikace u trestného činu krádeže,
- a dále [REDAKCE],
- přičemž [REDAKCE], vědom si tohoto nátlaku [REDAKCE] na poškozeného [REDAKCE], v úmyslu v tomto pokračovat, na jmenovaného dále naléhal slovy [REDAKCE], čímž poškozenému, stejně jako krátce předtím [REDAKCE], hrozil, že pokud bude prodlužovat výslech, bude podán podnět k návrhu na jeho vzetí do vazby (kam bude poškozený vzat),
- dále poté, když poškozenému [REDAKCE] hrozil tím, že [REDAKCE] reagoval slovy [REDAKCE], načež [REDAKCE] pokračoval, [REDAKCE], a když poškozený, který se obával o zdraví své partnerky z důvodu jejího vyššího věku, protestoval proti zjišťování polohy bytu, ve kterém mu hrozili provedením domovní prohlídky, reagoval slovy [REDAKCE] a na námitku poškozeného, že jeho přítelkyní [REDAKCE], odpověděl, že [REDAKCE],
- načež [REDAKCE] pokračoval, že [REDAKCE], přičemž krátce předtím odkazoval na tam způsobenou škodu 300.000 Kč, přestože ze spáchání tohoto jednání poškozený nebyl podezříván, což [REDAKCE] doplnil slovy „a to [REDAKCE]“, a když poškozený odmítl, že by měl nějakého spolupachatele, odpověděl mu [REDAKCE], čemuž přitakal [REDAKCE] slovy [REDAKCE]
- tedy v rozporu s právy [REDAKCE], jako podezřelého, tohoto uráželi a vyhrožovali mu kvůli uplatňování jeho procesních práv negativními následky pro jeho osobu a pro osobu jemu blízkou, s cílem přimět jej k doznání, přičemž [REDAKCE], současně jakožto vyslyšající osoba a zapisovatel, záměrně do protokolu o výslechu č. j. KRPC-53913-33/TC-2018-020111 v neprospěch [REDAKCE] nezapsal, že tento opakovaně popřel spáchání konkrétních jednání, naopak zapsal pouze jeho bezvýhradné doznání k jednáním, z nichž byl podezříván, načež tento protokol založil do spisu ve srozumění, že bude použit v rámci policejního orgánu jako důkazní prostředek pro zahájení trestního stíhání [REDAKCE] k čemuž následně došlo, mj. na podkladě tohoto protokolu, dne 14.04.2018 usnesením o zahájení trestního stíhání č. j. KRPC-53913-36/TC-2018-020172, přičemž jednání pod body 1) a 2) uvedeného usnesení byla prokázána pouze doznáním poškozeného, ke kterému byl přinucen,
- 2) dne 11.05.2018, nejméně od 13:45 do 18:14 hodin, v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „D“, v areálu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, na adrese Plavská 2, České Budějovice, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby, v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TC-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého [REDAKCE], nar. [REDAKCE], ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky [REDAKCE], nar. [REDAKCE], se záměrem vynutit si doznání [REDAKCE], zadrženého od 01:33 hodin dne 11.05.2018, a opatřit tak důkazní materiál k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu i pro trestnou činnost, ze které nebyl [REDAKCE] usvědčován jinými důkazy, v průběhu jeho výslechu, poté, co byl [REDAKCE] policisty upozorněn na věci uložené na stolku v kanceláři, které dle nich měly souvislost s jeho trestnou činností, a uvedl, že [REDAKCE] /“; po čemž [REDAKCE] na tohoto zakřičel, [REDAKCE] a na další odmítnutí poškozeného se [REDAKCE],
- [REDAKCE], po negativní odpovědi [REDAKCE], vědom si předchozího nátlaku [REDAKCE] na [REDAKCE] v úmyslu v tomto pokračovat, navázal slovy [REDAKCE] načež [REDAKCE] křičel, [REDAKCE] a [REDAKCE] pokračoval [REDAKCE]

dále v průběhu výslechu [redacted] na poškozeného působil slovy [redacted] a poté, co [redacted] tomuto opět nadával slovy [redacted] pokračoval [redacted] načež oba policisté poškozenému, jenž opakovaně popřel spáchání podstatné části trestné činnosti, z níž byl podezříván, opakovaně vytýkali, že lže, a [redacted] mu z tohoto důvodu vyhrožoval fyzickým násilím slovy [redacted]

přičemž [redacted] poškozeného průběžně urážel nadávkami jako např. [redacted] a [redacted] slovy jako např. [redacted]

tedy v rozporu s právy [redacted], jako podezřelého, fyzicky napadli, uráželi jej a vyhrožovali mu dalším fyzickým útokem s cílem přinutit jej k doznání, přičemž [redacted], jakožto vyslyšající osoba a současně zapisovatel, záměrně do protokolu o výslechu č. j. KRPC-67106-28/TC-2018-020111-VIK v neprospěch [redacted] nezapsal, že tento opakovaně popřel spáchání konkrétních jednání, naopak zapsal pouze jeho bezvýhradné doznání k jednáním, z nichž byl podezříván, načež tento protokol založil do spisu ve srozumění, že bude použit v rámci policejního orgánu jako důkazní prostředek pro zahájení trestního stíhání [redacted], k čemuž následně došlo, přičemž dne 12.05.2018 bylo zejména na podkladě tohoto protokolu usnesením č. j. KRPC-53913-77/TC-2018-020172 zahájeno trestní stíhání, byť jednání pod body 2) až 18) uvedeného usnesení byla prokázána pouze doznáním poškozeného, ke kterému byl přinucen,

- 3) dne 22.05.2018, nejméně od 08:00 do 10:00 hodin, v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „D“, v areálu Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, na adrese Plavská 2, České Budějovice, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby, v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor České Budějovice, pod č. j. KRPC-53913/TC-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého [redacted], nar. [redacted] v průběhu výslechu [redacted], nar. [redacted], jako zapisovatel nezapsal do úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu č. j. KRPC-53913-114/TC-020172 podstatný obsah jejich tvrzení, že [redacted] opakovaně předával [redacted] a jiným osobám (a pro tyto účely přechovával) látku pervitin (metamfetamin), přestože jmenovaná vypověděla, že [redacted] vozila [redacted] konkrétně zmínila, že jí jako taxikárce „zaplatí jinak“, a ze souvislosti vyplývalo, že předáním metamfetaminu, dále uvedla že měl „těch fetišů tolik“, „i 3 gramy denně“, ... „vždycky to měl u sebe“; zmínila také, že k sobě domů ho vozila skoro pokaždé, protože „jí něco dávat“, načež potvrdila, že šlo o „fety“; uvedla také, že v některých případech jí říkal, že „to jede prodat“, na což [redacted] reagoval slovy [redacted]

a tato tvrzení s ohledem na dosavadní poznatky o užívání metamfetaminu [redacted] v době páchání trestné činnosti nasvědčovala tomu, že spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, což bylo důvodem k zahájení trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu.

3. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas **odvolání** jednak státní zástupce a jednak obžalovaný a jeho manželka.
4. **Státní zástupce** podal odvolání v neprospěch obžalovaného. Napadenému rozsudku vytkl formální nedostatky spočívající v tom, že ačkoli dle výroku rozsudku okresní soud pokládá všechna tři jednání za samostatné skutky, v odůvodnění svého rozhodnutí uvažuje o jednání popsaném pod body 1) a 2) jako o pokračování v přečinu zneužití pravomoci úřední osoby. Za významnější vadu má státní zástupce absenci konkrétních zákonných ustanovení, která obžalovaný porušil, tak jak tato byla uvedena v podané obžalobě. Zásadní výhrady však státní zástupce vznesl proti uloženému trestu, který označil za nepřiměřeně mírný. Zdůraznil, že trestné činnosti se obžalovaný dopustil s rozmyslem, způsobil větší škodlivý následek, za jaký lze mít nucení k sebeobvinění a nezákonné trestní stíhání i zbavení osobní svobody, a za těchto okolností měl soud obžalovanému ukládat trest zákazu činnosti, neboť obžalovaný se zpronevěřil základním povinností příslušníka policie. Upozornil, že tento druh trestu je příslušníkům bezpečnostní sborů ukládán i za podstatně méně závažná jednání, a tím spíše měl být uložen obžalovanému. Namísto peněžitého trestu pak okresní soud měl uložit podmíněný trest odnětí svobody se stanovením delší zkušební doby. Pokud by pak místo trestu odnětí svobody mělo být uvažováno o trestu peněžitém, pak ten by měl být určen vyšší denní sazbou a rovněž i vyšším počtem denních sazeb, neboť ty prvostupňový soud vyměřil pouze v devítině zákonného rozmezí. Odvolatel navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a v novém rozhodnutí jednak napravil vytýkané formální nedostatky a jednak obžalovaného postihl podmíněným trestem odnětí svobody ve výměře nejméně 30 měsíců se zkušební dobou v délce nejméně tří let kombinovaný s trestem zákazu činnosti spočívajícím ve výkonu zaměstnání či služby u bezpečnostních sborů a ozbrojených sil na dobu nejméně čtyř let.

5. **Obžalovaný** prvostupňový rozsudek napadl v celém jeho rozsahu. V prvé řadě namítl procesní nepoužitelnost prostorových odposlechů, neboť ty byly pořízeny ve zcela jiné trestní věci a nelze je proto použít k objasnování nyní řešené delikvence. V návaznosti na to navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně s pokynem, aby skutková zjištění byla činěna pouze z procesně použitelných důkazů.
6. Pro případ, že by se odvolací soud s touto primární argumentací neztotožnil, vznesl odvolatel požadavek na zhodnocení stupně společenské škodlivosti při zohlednění konkrétního jednání, jehož se dopustil, a zejména toho, zda jeho slovní projevy, jejichž nevhodnost nikterak nerozporuje, již zakládají skutkovou podstatu stíhaných přečinů. Vysvětlil, že vyslýchanému [REDAKCE] byla ponechána pouta, neboť ten se vzpouzel zajištění, je recidivující osobou požívající drogy, a v ponechání pout tak nelze spatřovat žádné pochybení. Totéž platí, i pokud jde o upozornění na možnost vzetí do vazby či provedení domovní prohlídky, neboť poskytnutí těchto informací nepředstavuje žádné zastrašování, ale pouze konstatování dané situace. To platí tím spíše, pokud nakonec [REDAKCE] skutečně do vazby byl vzat, neboť po propuštění ze zadržení opětovně páchal majetkovou delikvencí. Jakkoli je pravdou, že za řadu skutků vyslýchaný [REDAKCE] nebyl odsouzen, stalo se tak nikoli proto, že soud by měl za prokázané, že se těchto jednání nedopustil, ale pouze z důvodu důkazní nouze, neboť absentovaly procesně použitelné důkazy, které by obžalovaného usvědčovaly. Z výpovědí svědků slyšených ve věci [REDAKCE] přitom vyplynulo, že [REDAKCE] se za pácháním trestné činnosti vypravoval zcela pravidelně po poměrně dlouhou dobu. Odvolatelovo jednání se navíc vztahovalo k výslechům před zahájením trestního stíhání, které nejsou v dalším řízení automaticky použitelné, a v tomto směru se tak poškozenému [REDAKCE] žádná výrazná újma nestala. Pokud pak je odvolatel viněn z toho, že jím sepsaný protokol neobsahuje všechny skutečnosti, které se při výslechu udály, je otázkou, zda vyslýchající policista má povinnost detailně popisovat všechna vyjádření vyslýchané osoby či zda má protokolovat jenom skutečnosti dokumentující prošetřovanou věc. To platí, i pokud jde o vyjádření vytěžované [REDAKCE], která se sice vyjadřovala o drogovém dealerství [REDAKCE], tato zmínka však sama o sobě ještě zásadní podezření nezakládá. Navíc nadržování, které je obžalovanému napadeným rozsudkem kladeno za vinu, je v zásadním rozporu s tím, že ohledně skutků týkajících se výslechů [REDAKCE] [REDAKCE] je naopak obžalobou tvrzeno, že poškozený měl být mučen a že policie zneužívala své postavení k tomu, aby mu škodila. Měl-li by takto obžalovaný postupovat, tak je naprosto nelogické, aby mu současně nadržoval při výslechu vytěžované [REDAKCE].
7. Obžalovaný uzavřel, že jeho jednání není namístě posuzovat jako trestný čin a navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc posouzena jako kárné provinění.
8. V zásadě obsahově totožné výhrady jako obžalovaný vznesla ve svém odvolání jeho **manželka**. Nad jejich rámec doplnila, že v důsledku vyšetřování byl její manžel postaven mimo službu, celá kauza byla velice medializována včetně uvádění nepravd, což přivodilo výrazné psychické komplikace jak jejímu manželovi, tak i jeho kolegovi [REDAKCE], který v [REDAKCE] spáchal sebevraždu zastřelením. Upozornila, že poškozený [REDAKCE] si na jednání obžalovaného ani jeho kolegy [REDAKCE] nikde nestěžoval a o celé věci referoval až poté, co jej ve vazbě oslovili pracovníci generální inspekce bezpečnostních sborů. Vyjádřila přesvědčení, že druhé a třetí obvinění týkající se skutků pod body 2) a 3) bylo uměle vykonstruováno, neboť prvé obvinění vztahující se ke skutku pod bodem 1) se nejevilo jako dostatečně důkazně silné pro zvolenou právní kvalifikaci mučení a jiného nelidského a krutého zacházení, jak ostatně konstatoval i prvostupňový soud. Vysvětlila, že pro navázání kontaktu a stanovení taktiky komunikace vedení výslechu je důležité přizpůsobit se osobě pachatele, a ačkoli v rámci takové komunikace odvolatelčin manžel nepoužíval korektní výrazy, z celkového výslechu je patrné, že ten probíhal zcela klidně a policisté v rámci něho vyslýchanému nabídli kávu, cigarety i sladkosti. I tato odvolatelka navrhl, aby druhostupňový soud posoudil stíhané jednání nanejvýš jako kárné provinění.

9. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, *nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*
10. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení **přezkoumal** krajský soud k odvoláním státního zástupce, obžalovaného i jeho manželky napadený rozsudek v celém rozsahu, stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
11. **Řízení** předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor k uplatnění obhajoby a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva. V hlavním líčení byly procesně řádným způsobem provedeny též veškeré **důkazy** potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro soudní rozhodnutí.
12. Krajský soud nesdílí názor obžalovaného, že v tomto řízení by nebylo možno použít prostorové odposlechy, které byly povoleny soudem v kauze podezření na tzv. vynášení policejních interních informací osobám z kriminálního prostředí. Použitelnost tzv. prostorových odposlechů pořízených v jiné trestní věci upravuje ustanovení § 158d odst. 10 tr.ř. Toto ustanovení, z přepjatě formalistického hlediska vzato, sice zmiňuje povolení dle § 158 odst. 2 tr.ř. (a nikoli i odstavce 3 tohoto ustanovení), což však nelze vykládat tak, že použitelnost v jiné trestní věci by se vztahovala pouze na ty odposlechy, které byly povoleny státním zástupcem. Odkaz na druhý odstavec zmíněný v § 158d odst. 10 tr.ř. totiž znamená jen odkázání na charakter záznamů – tj. *zvukové, obrazové nebo jiné*, aniž by rozhodným kritériem bylo, že prostorové odposlechy povolil právě a jen státní zástupce a nikoli soudce. Naopak povolení prostorových odposlechů soudem (dle odstavce 3) zohledňuje nejen veřejný zájem na sledování osoby při použití obrazových, zvukových a jiných záznamů, ale váží i proporcionalitu takového sledování vůči základním lidským právům potencionálně dotčených osob. To znamená, že soudní povolení prostorového odposlechu je činěno po daleko důkladnějším a širokospektrálnějším posouzení důvodů pro a proti, a po nalezení vyvážené rovnováhy mezi navzájem si konkurujícími zájmy. Je-li pak použitelný prostorový odposlech povolený státním zástupcem dle § 158d odst. 2 tr.ř., pak tím spíše musí být použitelný prostorový odposlech povolený soudem dle § 158d odst. 3 tr.ř., který prošel výrazně intenzivnějším testem potřebnosti, účelnosti, subsidiarity a proporcionality než test prováděný státním zástupcem. Měl-li by platit opak, pak ad absurdum dovedeno by kamerový záznam z chodby hotelu povolený státním zástupcem při objasňování majetkové delikvence, jež by zachycoval vraždu, mohl být užít k usvědčení vraha, zatímco záznam zpoza dveří pokoje ústícího na chodbu povolený již soudem by k usvědčení vraha, jež svou obět' usmrtil až v pokoji, užít nešlo. Absurdita takové situace je dle názoru krajského soudu více než zřejmá, a výklady opřené o striktní právní pozitivizmus je třeba důrazně odmítnout.
13. Okresní soud tak důvodně činil skutková zjištění i z prostorových odposlechů, jež jsou plně procesně použitelné i v nyní řešené kauze. Na základě takového dokazování okresní soud učinil úplná a správná **skutková zjištění** v užším slova smyslu, tj. v tom, co při inkriminovaných výsleších zaznělo ze strany jednotlivých přítomných osob. Pod skutková zjištění učiněná prvostupňovým soudem však nelze podřazovat to, jakým způsobem okresní soud vyhodnotil jednotlivé pronášené výrazy či prováděné aktivity, neboť tyto otázky se již týkají právního hodnocení věci – totiž toho, zda konkrétní jednání naplňuje či nenaplňuje konkrétní právní

termín. Z tohoto pohledu je významné, že krajský soud se v navazujících úvahách nikterak neodchyluje od **hodnotících úvah** prvostupňového soudu týkajících se věrohodnosti provedených důkazů, ani skutkových zjištění v pravém slova smyslu. I krajský soud má stejně jako soud prvního stupně za prokázané, že zazněla slova popsána ve výroku napadeného rozsudku (či přesněji slova zachycená na audiovizuálním záznamu prostorového odposlechu), ale odvolací soud toliko jinak než soud prvního stupně hodnotí (tj. právně posuzuje), zda pronesená slova či jejich neuvedení naplňuje obsah těch či oněch právních pojmů (zde *výkon pravomoci způsobem odporujícím zákonu, pobružka* či *jiná těžká újma* atd.) a v návaznosti na to, zda stíhané jednání naplňuje znaky okresním soudem dovozovaných přečinů.

14. A právě v otázce **právního posouzení**, zda prokázané jednání naplňuje znaky skutkové podstaty některého trestného činu, zastává odvolací soud zcela odlišný názor než soud prvního stupně.
15. V první řadě je nutno vzít v potaz, že operativa pracuje s tzv. syrovou situací zhusta naoktrojovanou vnějšími událostmi zásahu, v terénu a nemůže si dovolit luxus poklidného, předem připraveného a časově rozvrženého výsledku, jaký lze realizovat typicky v řízení před soudem, ale i například před vyšetřovatelem. Operativa takto musí nezdědkat pracovat s „neučesanými“ poměry i účastníky, kteří jsou často v různém více či méně nevhodném stavu pro úřední jednání. To navíc v časovém sešněrování zákonem nastavenými lhůtami, které jsou nepřekročitelné a které v případě jejich marného uplynutí hrozí zmařením či znesnadněním účelu trestního řízení. Noblesou operativou zpracovávaného materiálu se pak někdy přizpůsobuje i noblesou operativy, a proto nahlížet na jejich postupy optikou soudního, státně-zástupeckého, advokátního či vyšetřovatelského jednání je více než problematické. Krajský soud tím nechce tolerovat hrubiánství operativy, na druhé straně je však nutno diferencovat, pokud by se stíhaného jednání dopustil orgán činný v trestním řízení působící v tzv. „klidové pozici“ (vyšetřovatel, státní zástupce, soudce) na straně jedné anebo operativce na straně druhé. S přijatelnou nadsázkou jde o obdobnou situaci, jaká se bude vztahovat na komunikaci s pacientem, kterou povede na straně jedné lékař záchranné zdravotnické služby oproti na straně druhé operatérovi chystajícímu se na plánovanou a připravenou operaci. I v těchto situacích bude s vysokou měrou pravděpodobnosti zcela odlišný způsob jednání s pacientem, počínaje imperativností pokynů, eventuálního tykání, zvyšování hlasu a podobně.
16. Popsané aspekty pak pochopitelně dopadají i na slovník, které užívají ty které osoby v různých pozicích trestního řízení. Jakkoli není pochyb, že audiovizuální nahrávky obsahují vyjádření, která by se ve slušné mluvě vyskytovat neměla, není namístě interpretovat tato vyjádření tak, jak činí obžaloba. Použitá expresivní vyjádření jistě nejsou optimálním jazykovým aparátem, ale je realitou, že jsou běžně užívána v obecné neprotokolární a neoficiální mluvě takřka ve všech oborech lidské činnosti, v níž se pracuje s lidmi – například medicína, školství, obchod a podobně. Má-li odvolací soud zůstat u průměru z medicínského prostředí, pak lze s úspěchem pochybovat, že například dva lékaři, kteří se baví o pacientovi, jej vždy označují zdvořilými a uctivými slovy, zvláště pokud jde o pacienta, u něhož je důvodné podezření na nedodržování léčebných postupů či na zatajování diagnosticky významných informací. To, že takoví lékaři užijí ostřejších výrazů, neznamená, že by takovému pacientovi chtěli poskytnout horší péči nebo jej dokonce nějak poškodit, pouze použijí expresivní vyjádření, aniž by to mělo nějaký dopad na výkon jejich povinností a jejich práce. To samé platí i o expresivních vyjádřeních, která zaznívají v nahrávce, byť na rozdíl od shora uvedeného medicínského průměru jde o vyjádření adresovaná přímo osobě, s níž je komunikováno.
17. Popsaná specifika dopadají i na taktiku výslechu. To se přitom nevztahuje jen na vedení výslechu v rámci formalizovaného veřejnoprávního sektoru (trestní řízení, civilní řízení, daňové řízení, správní řízení a podobně), ale platí to i pro zcela běžné otázky soukromého lidského života, při nichž dochází k pátrání po informacích dotazy na nejrůznější osoby. Takto i běžný rodič ví, co tzv. platí na jeho potomka a prověřuje-li podezření z nějakého jeho prohřešku, aplikuje naturelu dítěte odpovídající přístup. Tj. buď líčí vše v nejčernějších barvách s riziky všech možných zakazů

a postihů a apeluje na dítě, aby tzv. „vše vyklopilo“, nebo naléhá na potomka nejrůznějšími sliby a výhodami, popřípadě kombinuje obě tyto metody. V souvislosti s tím se také ne nadarmo užívají vtípy o hodném a zlém policajtoví, stejně jako idiom o metodě cukru a biče praktikované v mnoha situačních i historických konotacích.

18. Dalším prvkem, který je nutno zohlednit, je to, že i každý vyslyšající je jiného osobnostního nastavení. Zatímco někdo reaguje klidně a nevyvede jej z míry nic, jiný se rozčílí a reaguje vznětlivěji, aniž by jeden či druhý přístup znamenal něco závadového (v prvním případě lhostejnost k plnění povinností, v druhém případě snad nátlak, podjatost a podobně). Popsané přitom dopadá nejen na operativce, ale i na vyšetřovatele, státní zástupce, obhájce i soudce, což je patrné z mnoha protokolů o hlavních líčeních, v nichž vyslyšající ne vždy dokáží trpělivě snášet tvrzení vyslyšaných, o jejichž pravdivosti z rozumných důvodů pochybují. I protokoly z hlavních líčení či veřejných zasedání, resp. audiozáznamy z nich zhusta obsahují zvýšení hlasu, sarkasmus, ironii či jízlivé poznámky, což neznamená žádné ponižování vyslyšaného, ale jen vyjádření, že o jeho tvrzeních vyslyšající pochybuje, aniž by tím měl být na vyslyšaného vyvíjet jakýkoli nátlak, jenž by jej měl nutit uvádět něco jiného než pravdu. Na takovém postupu pak není nic zavrženíhodného, naopak jde o zcela legální a legitimní požadavek, neboť orgány činné v trestním řízení nemohou vést výslech formou diplomatických nót, opatrně našlapovat kolem vyslyšaného, a jako prioritu brát to, zda se vyslyšaný při svém výslechu cítí příjemně a komfortně, nýbrž výslech musí směřovat k objasnění šetřených otázek řešené kauzy. Krajský soud tím nechce tvrdit, že by bylo správné vyslyšanému adresovat nějaké hrubé výrazy, pokud však tyto jsou použity, je třeba je vnímat v celkovém kontextu vyjadřování a nikoli izolovaně zdůrazňovat jen taková hrubá slova.
19. Při vedení výslechu je významný též adresát eventuální ne zcela korektní či závadové komunikace. Je jistě rozdíl, pokud je takto komunikováno se zkušeným matadorem trestního řízení, který sám nejde pro hrubé slovo daleko, anebo s osobou, která se s policisty dostane do kontaktu poprvé. V projednávaném případě byla nevhodná komunikace adresována mnohonásobně trestanému recidivistovi, který má s trestním řízením ve všech jeho fázích velmi detailní zkušenosti a který se rovněž nevyjadřoval při svém slyšení nikterak zdvořile. Takto lze poukázat na zajištěné audionahrávky – například vyjádření [REDACTED], že „... [REDACTED] ... [REDACTED]“ (viz čl. II/298 p.v.) anebo oslovení, které adresoval policistovi [REDACTED] [REDACTED] (viz čl. II/299). Obdobně se [REDACTED] profiloval i při svém výslechu Generální inspekcí bezpečnostních sborů, kde připustil, že policistu, který jej zadržoval po vloupání, označil za [REDACTED] (viz čl. III/385).
20. Jak bude podrobně rozvedeno níže, ani jedna z obžalovaných komunikací s vyslyšaným [REDACTED] se nenesou v duchu nějakého donucování, ale jde pouze o taktiku vykreslovat průběh dalších událostí v mezních variantách celého spektra procesních postupů. Takto je na straně jedné popisován nejčernější model odvíjející se v případě nespolupráce vyslyšaného, a oproti němu je na straně druhé jako „procházka růžovým sadem“ líčen průběh dalších událostí v případě, že vyslyšaný bude spolupracovat. To vše přitom nikterak nesměřuje k tomu, aby vyslyšaný [REDACTED] uváděl nepravdu (viz níže uvedené opakované dotazy policistů, zda protokolace odpovídá skutečnosti, zda to tak opravdu bylo, a apely na vyslyšaného [REDACTED], že události musí popisovat sám), nýbrž s cílem přesvědčit jej, že zapírání mu nic nepřinese, a naopak přiznání pro něho může být přínosné [jak ostatně výslovně uvádí trestní zákoník – viz § 41 písm. l) tr. zákoníku].
21. Za porušení povinnosti obžalovaného nelze mít ani to, že do výslechu podchytil pouze pro vyšetřování podstatné informace. Výslech má odrážet podstatu sdělení vyslyšaného a není nutné – zvláště jde-li o výslech v neprocesní fázi – popisovat každé slovo zachycující lavírování či mlžení vyslyšaného a na to navazující proces nabádání, přesvědčování či apelu vyslyšajícího na to, aby vyslyšaný vypověděl pravdu. To platí tím spíše, pokud je pravděpodobnost, že vyslyšaný má tendence mlžit či přizpůsobovat si realitu vlastním zájmům. Mělo-li by tomu být jinak, pak by protokoly o výsleších v trestním řízení obsahovaly celou řadu balastního materiálu, v rámci něhož

by vyslýchaný mající tendenci k zabíhavosti rozprávěl zeširoka svůj životní příběh a popisoval přitom události informativně bezvýznamné, nepřínosné anebo nevěrohodné. Pokud by vyslýchaný na poskytnutých (byť vyhodnocovaných jako nevěrohodných) údajích setrval, pak by bylo beze sporu nezbytné podchytit je do příslušného protokolu, pokud však vyslýchaný od svých původních tvrzení ustoupil a události popsal tak, jak tyto zapadají do většiny v té době dostupných důkazů, pak zaznamenání předcházejícího lhaní či lavírování vyslýchaného do protokolu potřebné není, ledaže by vyslýchaný trval na jeho zaprotokolování.

22. Vyslychající také musí průběžně vyhodnocovat údaje sdělované vyslychaným a v návaznosti na to opakovat dotazy, předestírat svá podezření a argumenty, o něž je opírá. A právě to oba vyslychající policisté dělali – poukazovali *i)* na finanční potřebnost vyslychaného, *ii)* na jeho procházky městem v nočních hodinách s batohem plným kasařského náčiní, *iii)* na napadení objektů v blízké časové a místní souvislosti, z nichž jedno vyslychaný doznává a druhé popírá, *iv)* na z toho plynoucí nepravděpodobnost, že by v témže místě a čase nezávisle na vyslychaném operoval další stejně pracující pachatel, a podobně. Lze připustit, že opakované dotazy a zpochybňování jím poskytnutých údajů nemusí být vyslychanému nikterak příjemné, účelem trestního řízení však není péče o duševní a somatické blaho vyslychaného, nýbrž zjišťování skutečností objasňujících trestnou činnost, a je zcela utopické a nerealistické očekávat, že by se efektivní výslech obešel bez nepříjemných dotazů a že by mohl být veden jemnou zdvořilostní formou konverzační diplomacie.
23. Za nátlak, a tím méně pak za mučení či jiné nelidské zacházení, nelze pokládat to, že policisté vyslychanému popsali navazující průběh vyšetřování, který by mohl nastoupit, pokud by vyslychající nespolupracoval. Orgány činné v trestním řízení totiž nemohou rezignovat na své povinnosti objasňovat trestnou činnost a musí důkazy opatřovat z jiných zdrojů než jen z výpovědi vyslychaného. Tyto důkazy z jiných zdrojů mohou být zhusta nepříjemné nejen pro vyslychaného, ale i pro další osoby (například domovní prohlídky, výsledky příbuzných, známých a kamarádů, dotazy na zaměstnavatele, zájmové spolky atd.). Informace vyslychanému o možnosti provádět dokazování těmito dalšími způsoby (zcela legálními a legitimními) pak není žádným vyhrožováním, ale jen popisem možných postupů nutných k tomu, aby policie dostala svým povinnostem. Pakliže vyslychaný [REDAKCE] byl v projednávaném případě podezřelý z rozsáhlé majetkové trestné činnosti, pak úvaha o možném nálezu kradených věcí, nástrojů atd. v místě, kde tehdy bydlel, není nikterak mlhavá, ale zcela logická a přiléhavá. Na podkladě obdobných skutkových okolností jsou také domovní prohlídky či prohlídky jiných prostor zcela pravidelně soudy povolovány, takže nastínění takového možného procesního postupu nebylo ze strany policistů žádným „blufováním“ či slibováním nemožného“. V projednávaném případě navíc nelze přehlédnout, že důvodnost domovní prohlídky by pramenila i z toho, že tehdejší partnerka vyslychaného [REDAKCE] nakonec policii vydala věci důležité pro trestní řízení (viz čl. 2323).
24. Za nátlak nelze pokládat ani způsob, jakým policisté reagovali na obavu vyslychaného [REDAKCE], že při domovní prohlídce prováděné u jeho partnerky by mohlo dojít k jejím zdravotním obtížím. Takové riziko takřka vždy připadá v úvahu, neboť (jak zmíněno již výše) celá řada procesních úkonů nepatří mezi příjemné a laskavé aktivity, nicméně tato jejich vlastnost je daní zájmu na tom, aby byla objasňována trestná činnost. Obdobným způsobem je beze sporu všem zúčastněným nepříjemné, pokud je domovní prohlídka či jiný invazivnější úkon (například zadržení, pronásledování a podobně) prováděn v přítomnosti nezletilých dětí či osob, které s řešenou trestnou činností nemají nic společného. Tento případný diskomfort nezúčastněných osob však nemůže být důvodem, pro který by orgány činné v trestním řízení mohly od těchto „nepříjemných“ úkonů ustoupit, ukáže-li se nutnost jejich provedení. Vyslychající policisté proto vyslychanému zcela po právu vysvětlili, jak se běh událostí může odehrávat v případě, že poptávané informace nezjistí z jiných důkazních zdrojů, a zcela správně vyslychanému nastínili, že případnou odpovědnost za diskomfort vyvolaný nezúčastněným osobám nutnými procesními

úkony (zde domovní prohlídkou) nemůže vyslýchaný přičítat „zlé, hrubé a bezohledné“ policii, ale pouze jen své vlastní volbě obhajovací taktiky, v důsledku níž bude nutné ony invazivnější procesní úkony provést.

25. Odmítnout je třeba i konstrukci, že nátlak měl být na [REDAKCE] realizován tím, že mu nebyla při výslechu snáta pouta. I [REDAKCE] sám uváděl, že při jeho zadržení do něho zadržující hlídka taserem pouštěla proud (viz č.l. 2307) a že ho policie při zadržení pacifikovala. I tato [REDAKCE] vyjádření – vedle informací, které policisté měli od svých kolegů stran zadržení jmenovaného – tak nasvědčují tomu, že jej sotva bylo možno označit za nějakého klidného a bezproblémového jedince. Riziko jeho náladovosti a nevyzpytatelnosti navíc bylo umocněno i údajem o tom, že má jít o osobu zneužívající drogy, přičemž oba obžalované výslechy probíhaly k momentu po odeznění intoxikace, pro který je typická rozladěnost, nevstřícnost a podrážděnost konzumenta.
26. V této souvislosti je třeba poukázat i na z obsahu spisu naznačovanou námitku, že obžalovaný s kolegy [REDAKCE] prováděli výslech v době, kdy vyslýchaný byl ještě pod vlivem drog. Časově první výslech proběhl s odstupem deseti hodin od zadržení ([REDAKCE] byl zadržen 5.35 hod. ráno a výslech započal v 15.22 hod.), druhý výslech s odstupem dokonce dvanácti hodin (zadržen v 01.33 hod. a výslech započal v 13.18 hod.). Pomine-li krajský soud, že z audiovizuálních záznamů zaznívá, že vyslychající policisté zjišťovali [REDAKCE] intoxikaci před výslechem, pak již jen samotná doba, jež uplynula od momentu, kdy si vyslýchaný díky svému zadržení nemohl aplikovat žádnou drogu, skýtala dostatečný podklad pro závěr o možnosti provádět jeho výslech. To pak platilo tím spíše, pokud v průběhu výslechu [REDAKCE] reagoval přílehavě a nejevil žádné indicie nasvědčující tomu, že by měl být při výslechu nějak intoxikován. Ani v obecné rovině – a tím méně při existenci audiovizuální nahrávky z výslechu – tak není důvod zpochybňovat úsudek policejních orgánů, pokud jde o otázku běžné komunikace a standardní schopnosti či neschopnosti výslechu určité osoby. Posouzení této běžné komunikační způsobilosti pak není otázkou znaleckou, neboť takovou dovedností je nadán každý průměrný jedinec, který v mnoha běžných každodenních komunikacích s jinými (a to i zcela mimo rámec nějakého soudního či správního řízení), dokáže bez jakýchkoli pochybností vyhodnotit, zda osoba, s níž komunikuje je tzv. při smyslech či nikoli. Pokud by tomu mělo být jinak, pak by bylo nezbytné, aby jakákoli jednání (včetně třeba nákupu zboží v obchodě) byla permanentně u všech jeho účastníků intravenózně monitorována tak, aby bylo najisto postaveno, že nikdo z jednajících není intoxikován látkou ovlivňující jeho vědomí a vnímání. Takový monitoring by pak musel být průběžně vyhodnocován, přičemž v zájmu zajištění spolehlivosti by bylo zřejmě nezbytné, aby i osoby vyhodnocující takovou observaci byly podrobeny obdobnému sledování vylučujícímu jejich eventuální intoxikaci. Dohled nad nimi by pak musel zajišťovat nějaký supervizor, na něhož by však opět musel dohlížet další a další subjekt, aniž by bylo zřejmé, kde by se onen řetězec mohl zastavit. Odvolací soud záměrně tuto situaci líčí v absurdních obrysech tak, aby bylo zřejmé, že není důvod zpochybňovat profesionalitu a běžný lidský úsudek ve vztahu k chování druhých a k detekci eventuálních nestandardností či nepřiléhavostí v jejich projevech.
27. Obdobně z vyšetřovacího spisu vyznívá náznak, že policie nepodchytila do protokolu jakousi prověrku výpovědi, při níž objížděla s vyslychaným [REDAKCE] napadené objekty. Operativa koná celou řadu úkonů, které obsahově mohou být duplicitní s následnými formalizovanými úkony činěnými po zahájení trestního stíhání, aniž by měla ambice tyto úkony následně užít jako důkaz v takovém řízení. Smyslem těchto kroků je ověření hypotéz a vyšetřovacích verzí. Typicky jde právě o quasi-prověrku výpovědi, quasi-rekognici, quasi-vyšetřovací pokus, kdy operativa těmito nástroji prověřuje získanou indicii s cílem pracovat s ní po jejím prověření dalšími procesně využitelnými instrumenty. Takto může operativa informátorovi ukázat fotku podezřelého, aniž by měla ambice vydávat tento krok za rekogniční identifikaci nebo dokonce (jak bývá oblíbenou obhajovací námitkou) záměr ovlivnit poznávajícího, ale pouze s cílem zúžit okruh podezřelých, k nimž pak bude vyhledávat procesně použitelné důkazy, v rámci nichž

rezignuje na rekognici, která by byla prováděna s oním policejním informátorem, jemuž fotografií předtím ukázala. Obdobně lze pracovat i s prověřením výpovědi, ať už objížděním napadených objektů anebo například zjišťováním výhledových poměrů, které měla dle svého tvrzení mít osoba podávající vysvětlení. Takové úkony se zpravidla nepodchycují v protokolech o výsledku či podání vysvětlení, a záznam či poznámka o nich bývá v interních pracovních materiálech. Ostatně i orgány činné v pozdějších fázích trestního řízení konají různé neformální či servisní kroky, aniž by o nich pořizovaly nějaký záznam. Takto počínaje jednáním operativců s vyšetřovateli, přes komunikaci vyšetřovatelů s dozorcujícím státním zástupcem či obhájcem nebo přes komunikaci státního zástupce se soudem prvního stupně, až po komunikaci soudů s obhajobou či státními zástupci (například stran termínu hlavního líčení, odročení, plánu postupu ve věci a podobně) a mezi soudy různých stupňů.

28. Za pochybení dosahující rozměrů trestného činu pak nelze mít ani skutečnost, že při výslechu [redacted] obžalovaný do protokolu nezapsal její sdělení o [redacted] drogovém distributorství. Vyjádření [redacted] jsou v tomto ohledu veskrze konverzační, mlhavá a velmi nekonkrétní. [redacted] takto zmiňuje, že [redacted] vozidla pro „fety“ (viz čl. 333+338+350), zmiňuje, že [redacted] jí „fety“ dával (viz čl. 341) i že říkal, že „fety“ jede prodat (viz čl. 350). Je třeba mít na paměti, že orgány činné v trestním řízení vždy konají výslech s určitým zaměřením (a to i policie, která se kauzami zabývá napříč jejich spektrem bez vázanosti na konkrétní usnesení o zahájení trestního stíhání či obžalobu) a informace, které mimo toto zaměření zazní, jsou často vnímány jako marginálie, zvláště jsou-li neurčité a zazní-li v rámci snahy tzv. „rozpovídat“ vyslychaného taktikou přátelského prostředí, v němž „staří známí“ nezávazně konverzují. Je zcela běžné, že i orgány činné v pozdějších fázích trestního řízení nevěnují pozornost sdělení vyslychaného, který například v hlavním líčení o násilné delikvenci zmíní, že tzv. načerno pracuje, ačkoli při přepjatém formalismu by měl být dán podnět k prošetření různorodých deliktů, které by tímto teoreticky mohly být spáchány (počínaje neoprávněným podnikáním, přes daňový únik, až po vylákávání dávek sociální pomoci a podobně). Ostatně nelze přehlížet, že ani státní zástupce intervenující u hlavního líčení dne 11. 11. 2019, v němž byla [redacted] vyslychána a v němž zmínila, že obžalovaný jí drogy poskytl, neshledal potřebným učinit českobudějovické kriminální policii podnět k prošetřování této delikvence, a obdobně postupoval i soud prvního stupně. Tuto informaci krajský soud ověřil telefonickým dotazem na [redacted] oddělení obecné kriminality Územního odboru České Budějovice, Krajského ředitelství Jihočeského kraje, Policie ČR, [redacted].
29. Právním úvahám prvostupňového soudu lze přitakat v tom, že obžalovaný při obžalovaných výsleších postupoval v koordinaci s kolegou [redacted], v rámci níž měli – s nadsázkou řečeno – rozděleny role „hodného a zlého policajta“. Pod tuto kooperaci však nelze podřazovat facku, kterou policista [redacted] uštědřil dne 11. 5. 2018 vyslychanému [redacted]. Z ničeho nevyplývá, že na takovém fyzickém vymezování se obžalovaný [redacted] s [redacted] domluvil v rámci dělby rolí a odpovědnost za tento [redacted] fyzický projev vůči [redacted] tak obžalovanému [redacted] připisovat nelze. Nicméně i kdyby tuto odpovědnost odvolací soud hypoteticky připustil, pak v jednorázovém fyzickém vymezování policisty [redacted] vůči [redacted] by nebylo namísto shledávat takovou intenzitu porušení povinností policisty, aby se jednalo o trestný čin. Krajský soud nechce schvalovat takové počínání, nicméně v rámci jeho právního vyhodnocení je třeba brát v potaz, že šlo o *i*) emočním výbuchem vyvolaný *ii*) jednorázový akt *iii*) minimální intenzity a invazivity, který na vyslychaného [redacted] v podstatě *iv*) nikterak nezapůsobil, jak je dobře patrné z následné komunikace zachycené na audiovizuálním záznamu. V rámci ní zadržený [redacted] s policisty bezproblémově a bez jakéhokoli rozrušení komunikuje.
30. Všechny shora popsané okolnosti jsou patrné z následujících momentů zachycených v audiovizuálních záznamů týkajících se výslechu z 11. 5. 2018, z něhož odvolací soud zdůrazňuje následující pasáže:

- policisté nechtějí [redacted] tzv. „přišít“ cokoli, což [redacted] pregnantně vyjadřuje slovy [redacted] (viz č.l. 258 p.v.).
- [redacted] se zcela výslovně ptá, jestli [redacted] chce do protokolu ještě něco doplnit (viz č.l. 280 p.v.).
- Pokud [redacted] říká, že „...už to je jedno, co tam má (za odcizené věci)...“, tak jej [redacted] mravní, že to jedno není, a že to je [redacted], kdo vypovídá (viz č.l. 282 p.v.).
- [redacted] nepůsobí nijak vyděšeně, což také verbalizuje [redacted] [redacted] (viz č.l. 258 p.v.).
- [redacted] s policisty polemizuje o eventuálním podílnictví své partnerky [redacted], o výhrách v automatech a přiznává, že pod pervitinem se leccího dopouštěl i že předtím popíral něco, co se následně ukázalo, že vykradl (viz jeho sdělení o napadené sauně a hospodě na č.l. 261).
- [redacted] vykládá příběhy o náhodném napadání objektů, o vyhozeném rameni (viz č.l. 262).
- Rozhovor [redacted] s policisty se nese až v kamarádském a neformálním duchu, při němž se [redacted] směje (viz č.l. 263), a v rámci něhož se přítomní navzájem oslovují [redacted] (viz č.l. 263 p.v.).
- [redacted] radí policistům, že [redacted] (č.l. 264 – [redacted] je ulice [redacted] v [redacted], která patří mezi tzv. sociálně vyloučené či problematické lokality); ptá se jich, jestli taky dělají varny pervitinu; poptává cigaretu (viz č.l. 266 p.v.), kterou následně dostává (viz č.l. 268) s pokynem, aby nikde neříkal, na policii kouřil.
- [redacted] dokonce nabízí své služby infiltrátora (viz č.l. 270 p.v.) a opakovaně se vrací ke své nabídce spolupráce při odhalování drogových dealerů (viz č.l. 279 p.v.+280 p.v.+284).
- [redacted] vysvětluje metodu vyháčkování okna a žertuje, že takto by šlo napadnout i zajištěné okno výslechové kanceláře (viz č.l. 272); vtipkuje, že ukradené korálky by policisté mohli dát jeho partnerce a nevracet je poškozenému, když ten už má nahlášenou škodu (viz č.l. 272 p.v.).
- [redacted] žádá o pití, které obratem dostává (viz č.l. 273 p.v.); navrhuje, jestli by při objíždění napadených objektů nemohli zastavit u něho doma (viz č.l. 277).
- [redacted] také spontánně sděluje údaje (například na č.l. 278 uvádí nalezenou sumu peněz), potvrzuje nebo vyvrací dotazy a nejde o situaci, kdy by tzv. „odkývával“ vše, na co je dotazován; obdobně aktivně vypovídá i k věcem z krádeže, tj. kde skončily (viz č.l. 278 p.v.).
- [redacted] s policisty diskutuje o časové náročnosti protokolace a mluví o přepisu hlasu například SMSek a o tom, jak dobře to funguje (viz č.l. 279).
- [redacted] nabízí [redacted] pití (viz č.l. 281); v nadsázce říká, aby [redacted] nedělal při obhlídce blbosti, [redacted], a [redacted] tuto nadsázku nikterak nechápe jako nějakou výhrůžku, ale rozvíjí ji dál, když odpovídá, že [redacted] (viz č.l. 281 p.v.).
- [redacted] dává [redacted] sladkosti (viz č.l. 282); nabízí mu kávu (viz č.l. 283); ptá se jej, co chce koupit (viz č.l. 283 p.v.) a řeší společně druhy cigaret a baget, které by [redacted] vyhovovaly (viz č.l. 283 p.v.).
- [redacted] vede rozsáhle konverzaci o svém životě a poměrech doby (viz č.l. 285 a násl.), i o potížích propuštěných vězňů.
- U [redacted] nedoznaných věcí dělá [redacted] selekci kauz, v nichž hodlá [redacted] věřit, že je neprovedl a zařazuje do obhlídky míst činů jen ty, kde [redacted] nevěří (viz č.l. 281 p.v.).

31. I posleďně uvedené je akceptovatelný postup, neboť je nutno posoudit věrohodnost výpovědi vyslychaného, kdy z objektivních i rozpočtových hledisek nelze objíždět celou Českou republiku a prověřovat vše. Především však uvedené takřka vylučuje variantu o mučení či jiném nelidském zacházení s cílem vynutit si doznání, neboť v takovém případě by bylo zcela zbytečné objíždět místa činů a stačilo by do protokolu zapsat mučením vynucená doznání k čemukoli. Že se tak nestalo, je patrné nejen z protokolu o výsledku podezřelého [REDAKCE] (kde například není obsaženo doznání k vloupání do objektu podniku [REDAKCE]), ale především z audiovizuálního záznamu z tohoto výsledku, v němž některá vloupání [REDAKCE] opakovaně popírá.
32. V tomto ohledu je třeba poznamenat též, že přepis audionahrávek na vždy zcela úspěšně podchytil hlasovou modulaci a další nonverbální projevy týkající se výsledku, v důsledku čehož přepis mnohdy evokuje, že obžalovaný [REDAKCE] si do protokolu zapisuje co chce, ačkoli realita je zcela jiná, kdy zápis události je ověřován [REDAKCE] dotazy na [REDAKCE] – například „...po schodech šel naboru...jo?...“ (viz čl. 274 p.v.). Obdobně platí pro přepis [REDAKCE] vyjádření „...tak, jak jsem ti to přepsal, tak to bude...“ (viz čl. 309 p.v. a stopáž příslušného záznamu 00:48), což není vynucováním výpovědi, ale vyjádřením přesvědčení [REDAKCE], že událost se sebehla tak, jak [REDAKCE] sepsal. Jde o obdobný výrok, jako když policista či jiný orgán činný v trestním řízení popisuje skutkový děj tak, že přeformuluje vyjádření vyslychané osoby, popřípadě popíše děj události tak, jak je přesvědčen, že se odehrál, a vyslychanému pak klade dotaz, jestli to takto bylo, jestli to je protokolováno správně a podobně. V rámci přepisu by tak [REDAKCE] věta spíše měla znít „...tak, jak jsem ti to přepsal, tak to nejspíš – tak si myslím – jsem přesvědčen – to bude..., že jo...?“. Odvolací soud netvrdí, že jde o záměr deformovat najevo vyšlou informaci, neboť nálady, rozrušení, váhání a podobné nonverbální projevy je často velmi obtížné převést do písemného přepisu, nicméně i tyto prvky je třeba brát v potaz při hodnocení celkového kontextu, v němž přepsaná slova zazněla.
33. Celá řada hrubostí navíc není vokativem, ale pouze expresivním povzdechem či znechucením nad úrovní vyslychaného [REDAKCE] [REDAKCE] ? ...“) nebo ostřejším popisem vztahů mezi policií a galerkou [REDAKCE] [REDAKCE] – viz čl. 310].
34. Obdobně platí i o výsledku ze 14. 4. 2015, z něhož jsou významné zejména následující momenty:
- [REDAKCE] se zadrženého [REDAKCE] ptá na ovlivnění drogami (viz čl. 293 p.v.), a nevyhrožuje mu, že mu [REDAKCE] ale naopak výslovně zmiňuje, že nic takového dělat nechce (viz čl. 295+čl. 299 p.v.+302+302 p.v.).
  - [REDAKCE] mu také opakovaně zdůrazňuje, že spolupráce neznamená, aby [REDAKCE] na sebe [REDAKCE]...“ (viz čl. 299 p.v.+302+302 p.v.).
  - [REDAKCE] se [REDAKCE] ze ptá, jestli tu saunu podruhé udělal, a poté, co [REDAKCE] odpovídá [REDAKCE]...“, tak [REDAKCE] ho na to upozorňuje [REDAKCE] a po odpovědi [REDAKCE] „...“ [REDAKCE] zapisuje zcela dle výpovědi [REDAKCE], že nic dalšího neudělal (viz čl. 314+527).
  - [REDAKCE] toliko zmiňuje, že při nespolečnosti sotva půjde uvažovat o [REDAKCE] věrohodnosti, na základě níž by pak bylo možno vycházet z jeho tvrzení, že nic dalšího než to, co doznal, již nespáchal, a nezbude, než ověřovat všechny podobným modem operandi spáchaná vloupání od ledna, kdy byl [REDAKCE] propuštěn z výkonu trestu. [REDAKCE] obrat [REDAKCE] (viz čl. 294) tak nelze vykládat jako výhrůžku, že bude vinět z něčeho, co nespáchal, ale jde jen o upozornění, že nerozptýlí-li [REDAKCE] důvodné podezření (pramenící ze stejné lokality a stejného modu operandi jednotlivých míst činů) takovou výpovědí, z níž půjde dovozovat jeho záměr čestně se přiznat k tomu, co spáchal, pak bude třeba toto přetrvávající podezření dále prověřovat. Obžalobou vytýkané aktivity jsou tak pouze apelem na to, aby [REDAKCE] vypovídal pravdu.

- Totéž platí i pokud jde o označení [REDACTED] coby nebezpečného pachatele, na něhož policie musela užít taser (viz čl. 297 p.v.), kde [REDACTED] jen líčí průběh dalšího procesního postupu v nejhorsším možném světle.
  - Také [REDACTED] obrat [REDACTED] ...“ není žádnou jeho výhrůžkou, ale toliko nadsázkou, jakou běžně užívá 90% populace (včetně láskyplných rodičů, přátel či partnerů), a [REDACTED] tomu dle jeho zachycené reakce také tak velmi dobře rozumí (viz čl. 297 p.v.).
  - I při tomto výsledku je patrné, že [REDACTED] hovoří zcela klidně, v přátelském duchu rozpráví, užívá sprostá slova ([REDACTED] – čl. 299, [REDACTED] – čl. 298 p.v.), směje se a polemizuje s policisty, které dokonce nabádá, aby neuváděli, že kradl pod pervitinem (viz čl. 305).
  - Policisté [REDACTED] povolí pouta, která si [REDACTED] moc utáhl tím, jak jimi pohyboval (viz čl. 300 p.v.); přináší mu cigarety (viz čl. 310 p.v.) poté, co [REDACTED] říká, že by kouřil (viz čl. 310 p.v.). Poté, co si pak [REDACTED] chce zapálit, mu [REDACTED] podává cigarety (viz čl. 314) a toto opakuje po určité době znovu (viz čl. 316 p.v.).
  - Za adekvátní lze mít i [REDACTED] úder do stolu, který je jen vybitím si rozčarování nad nesmyslným postupem [REDACTED] a jeho lhaním a mlžením, po čemž pak [REDACTED] přechází – zrcadlově tomu, jak k věci přistupoval [REDACTED] – do konfrontačního, odměřeného a formalistického modu výsledku (viz čl. 303 p.v.).
35. V rámci právního vyhodnocení počínání policistů pak nelze přehlížet ani to, že jejich nedůvěra v [REDACTED] zapírání se navíc v průběhu času ukázala důvodnou. [REDACTED] totiž následně (po původním zapírání) udával informace, které nikdo jiný než pachatel mít nemohl. Takto například zmiňoval, jak naložil s notebookem a že ten již najít asi nepůjde (viz čl. 311), nebo popisoval vzhled a materiál mříže napadeného objektu (viz čl. 312), popřípadě zmiňoval utržení plastových mističek v napadeném objektu (viz čl. 312 p.v.). V neposlední řadě nelze pomíjet, že důvodnost podezření shledal i soud, jež rozhodoval v [REDACTED] kauze, a který ve svém rozsudku zmiňuje, že právě vzhledem k obdobnému modu operandi i blízké časové souvislosti je pravděpodobné, že [REDACTED] spáchal i ty skutky, ohledně nichž jej musel obžaloby zprostit (viz čl. V/775).
36. Ze všech shora rozvedených popsaných důvodů dospěl krajský soud k závěru, že právní kvalifikace stíhaného jednání shledaná napadeným rozsudkem není správná, neboť v jednání obžalovaného lze spatřovat nanejvýš kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1 zák.č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, spočívající v porušení povinnosti *dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní* (§ 9 zák.č. 273/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů). K řízení o takovém kázeňském přestupku je příslušný služební funkcionář (§ 186 odst. 1 zák.č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů), jímž je buď vedoucí oddělení obecné kriminality Územního odboru České Budějovice anebo vedoucí celého tohoto odboru.
37. Právní kvalifikace dovozovaná orgány činnými v přípravném řízení tak již vůbec v úvahu nepřipadá a její označení státním zástupcem intervenujícím v hlavním líčení před prvostupňovým soudem za „hraniční“ (viz 4. odstavec na straně 2333) je více než eufemistické, neboť dle názoru krajského soudu je taková kategorizace daleko za hranou obsahu stíhaného jednání, v němž mučení či jiné nelidské zacházení nelze shledávat ani při extrémní přecitlivělosti a mimořádně bujně fantazii, a může být až urážející pro oběti, které skutečnému mučení či jinému nelidskému zacházení byly někdy vystaveny. Krajský soud může jen spekulovat (touha po světské slávě či mediální atraktivitě, od reality odtržený přepjatý formalismus, hledání či přecenění vlastního *raison d'être* ?), co vedlo inspekční policejními orgány k takto předimenzované a bombastické právní kvalifikaci, která se snaží evokovat, že věci jsou něčím, čím ve skutečnosti vůbec nejsou, a která bohužel mohla být jedním z impulsů k sebevraždě prezidentem republiky a primátorem města významného policisty [REDACTED] (čl. IV/593).
38. Krajský soud proto napadený rozsudek k odvolání všech odvolatelů zcela zrušil a stíhané jednání postoupil ke kázeňskému projednání. Takto mohl postupovat, neboť ke dni jeho rozhodování

neuplynula jednoroční lhůta stanovená v § 186 odst. 10 zák. č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, do jejíhož běhu se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. Odvolací soud pak v rámci svého rozhodnutí reformuloval popis skutku tak, aby tento podchycoval právní úvahy odvolacího soudu, na základě nichž nebylo možno jinak správným a úplným skutkovým zjištěním prvostupňového soudu připisovat takový právní význam, jaký dovodil prvostupňový soud. Stojí za znovu-zdůraznění, že odvolací soud tímto postupem nikterak nezměnil skutková zjištění prvostupňového soudu ani jím provedené hodnocení důkazů, toliko zaujal jiný právní názor při posuzování toho, zda zjištěný skutek naplňuje obsah některého trestněprávně relevantního pojmu či nikoli.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,**
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).**

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice dne 30. 4. 2020

Ondřej Vítů v.r.
předseda senátu